

самъ толико добра. Но негли по злѣ отъ те-
бе щехъ да сторя, и возможно е ты сось
твоя-те сладки думи да сполучишь да го
освятишь.

Паме. Кой знае, ако отецъ мой не е
научилъ нещо за тая работа?

ев. Не самъ го видѣла, Госпожо, и не
зная да ти ся отговоря.

Паме. Желая да ида за да ся увѣря.

(като отхожда.)

ев. Нѣ, чекай, не заборавай да ся ви-
дишь съ Милорда преди онъ отъ дома си да
излѣзне.

Паме. Иди ты при отца моего, и дой-
ди да ми кажишь, научилъ ли ся е нещо за
това мое ново злощастіе.

ев. Да, Госпожо, чекай тука; моля! Бо: а
да тя утѣши.

СЦЕНА ПЯТАЯ.

Миледи Памела, послѣ Милордъ Артюрь.

Паме. Воистинну големо е добро-то кое-
то отъ небо-то получихъ, и треба достойна
да ся покажа за негова-та милость съ терпѣ-
ніе-то. Но за двѣ токмо работи ми е жално,